

A person is walking away from the viewer down a path in a forest. The sun is shining brightly from behind the trees in the distance, creating a strong backlight effect and illuminating the scene with a warm, golden light. The trees are tall and thin, and the path is visible in the foreground.

PIATA VLNA

RICK YANCEY

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

RICK YANCEY

PIATA VLNA

TATRAN

Z anglického originálu Rick Yancey: The 5 Wave,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve G. P. PUTNAM'S SONS,
an imprint of Penguin Group (USA), New York 2013,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2014 ako 5009. publikácia
a 109. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katka Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Korektorka Katarína Széherová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba S+S Typografik

Vytlačili Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2013 by Rick Yancey
Translation © Mária Kočanová 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2014

ISBN 978-80-222- 0684-6

*Venujem Sandy
za podnetné sny
a nekonečnú lásku.*

AK NÁS RAZ NAVŠTÍVIA MIMOZEMŠŤANIA, dôsledky budú zrejme podobné, ako keď Krištof Kolumbus prvý raz pristál v Amerike, čo sa pre pôvodných obyvateľov neskončilo najlepšie.

Stephen Hawking

PRVÁ VLNA: *Tma*

DRUHÁ VLNA: *Vzduté moria*

TRETIA VLNA: *Nákaza*

ŠTVRTÁ VLNA: *Tlmič*

PIATA VLNA

VNUKNUTIE: 1995

NEZOBUDÍ SA.

Spiaca žena nasledujúce ráno necíti nič, iba mierny nepokoj spojený s neodbytnou predstavou, že ju niekto pozoruje. V priebehu dňa sa úzkosť stratí a zakrátko na ňu celkom zabudne.

Spomienka na sen trvá o čosi dlhšie.

V tom sne sedí za oknom v spálni veľká sova a hľadá na ňu cez sklo obrovskými očami lemovanými bielymi kruhmi.

Nezobudí sa. Ani manžel vedľa nej. Tieň, čo na nich padne, ich nevyruší zo spánku. Nič necíti ani to, za čím tieň prišiel – dieťa spiace v ženiných útrobach. Vniknutie nepoškodí pokožku, nezničí jediné bunku v tele ženy ani plodu.

O minútu je po všetkom. Tieň sa vzdiali.

Ostanú len muž, žena, dieťa v nej a spiaci votrelec v dieťati.

Žena s mužom sa ráno zobudia, dieťa sa preberie o niekoľko mesiacov, keď sa narodí.

Votrelec v ňom ostane spať a zobudí sa až po niekoľkých rokoch, keď nepokoj matky a spomienka na sen dávno vybledli.

O päť rokov neskôr, počas návštevy zoologickej záhrady s dieťaťom, žena zbadá presne takú istú sovu, aká sa jej zjavila vo sne. Pohľad na sovu ženu znepokojí, hoci nechápe prečo.

Nie je prvá, ktorej sa prisnila sova v tme.

A nebude ani posledná.

I.

POSLEDNÝ DEJEPISEC

MIMOZEMŠŤANIA SÚ HLUPÁCI.

Nehovorím o skutočných mimozemšťanoch. Tí druhí nie sú hlúpi. Sú ďaleko pred nami – akoby sme prirovnávali najzadubenejšieho človeka k najmúdrejšiemu psovi. Nemáme šancu.

Nie, hovorím o mimozemšťanoch z našich predstáv.

O tých, ktorých sme si vymysleli, o tých, ktorých si predstavujeme, odkedy sme si uvedomili, že blikajúce svetlá na oblohe sú slnká ako naše a zrejme okolo nich obiehajú planéty podobné Zemi. Veď viete, akých mimozemšťanov si predstavujeme, na aké vesmírne bytosti by sme radi zaútočili – na ľudských mimozemšťanov. Videli ste ich milión ráz. Útočia strmhlav z oblohy na lietajúcich tanieroch, aby zrovnali so zemou New York, Tokio či Londýn, pochodujú po krajine na mohutných strojoch, čo vyzerajú ako mechanické pavúky, strieľajú z laserových zbraní a ľudstvo zakaždým zabudne na nezhody a spojí sily, aby porazilo mimozemšťanskú čvargu. Dávid zabije Goliáša a každý (okrem Goliáša) sa vráti šťastne domov.

Sú to nezmysly.

Akoby šváb snoval plány, ako prekabátiť topánku, čo sa ho chystá zašliapnuť.

Neviem to s určitosťou, ale stavila by som sa, že Tí druhí vedeli o mimozemšťanoch, ktorých sme si vymýšľali. A stavím sa, že im to bolo dopopuku. Určite sa rehotali ako šibnutí. Ak majú zmysel pre humor... alebo im môže šibať. Určite sa smiali, ako sa smejú ľudia, keď pes urobí niečo veľmi milé a hlúpučké.

Ach, tí milí, hlúpučké pozemšťania! Myslia si, že uvažujeme ako oni! Nie je to rozkošné?

Zabudnite na lietajúce taniere, malých zelených mužíčkov a ozrutné mechanické pavúky šľahajúce smrtiace lúče. Zabudnite na urputné boje s tankmi a stíhačkami aj na konečné víťazstvo nás, pozostatkov nezlomného, neochvejného ľudstva nad rojom bytostí

s hmyzími očami. Ste takí vzdialení od pravdy ako ich zanikajúca planéta od našej živej.

Pravdou je, že len čo nás objavili, urobili si z nás hrianku.

2

NIEKEDY SI MYSLÍM, že som posledný človek na Zemi.

Čo znamená, že som posledný človek vo vesmíre.

Viem, je to hlúposť. Určite... zatiaľ... nezabili všetkých. Ale viem si predstaviť, ako sa to napokon stane. A potom mi zide na um, že Tí druhí si želajú, aby som si predstavovala presne to.

Spomínate si na dinosaury? No vidíte.

Zrejme nie som posledný človek na Zemi, no určite jeden z posledných. Som celkom sama – a zrejme to tak ostane –, až kým ma nezaleje Štvrtá vlna a nestiahne ma na dno.

Je to jedna z mojich nočných úvah. Poznáte tie úvahy o tretej nadránom: Panebože, som v riti. Keď sa schúlím do kľbka, taká vystrašená, že sa neodvážim ani zatvoriť oči, a topím sa v takom prenikavom strachu, až si musím pripomenúť, že mám dýchať a prinútiť tlč vlastné srdce. Keď mi prestáva fungovať mozog a začne vynechávať ako doškriabané cédečko. *Sama, sama, sama, Cassie, si sama.*

Tak sa volám. Cassie.

Nie Cassie ako Cassandra. Ani Cassie ako Cassidy. Cassie ako súhvezdie Cassiopeia, kráľovná pripútaná k trónu na severnej oblohe, krásna márnomyseľná žena, ktorú boh Poseidon prikul na oblohu za trest, že sa chvastala. V gréčtine moje meno znamená „tá, ktorej slová vynikajú“.

Moji rodičia nemali o spomenutom mýte ani potuchy. Meno sa im jednoducho páčilo.

Hoci sa v mojom okolí vyskytli ľudia, ktorí ma volali všelijako, nik mi nikdy nepovedal Cassiopeia. Iba otec, aj to len vtedy, keď ma podpichoval, a zakaždým s otrasným talianskym prízvukom. Privádzalo ma to do nepríčetnosti. Podľa mňa to nebolo smiešne ani milé a časom som som znenávidela vlastné meno. „Volám sa Cassie!“ hulákala

som naňho. „Jednoducho Cassie!“ Teraz by som dala neviemčo, aby som ho počula vysloviť svoje meno aspoň jeden jediný raz.

Keď som dovŕšila dvanásť rokov – štyri roky pred Príchodom – otec mi daroval na narodeniny teleskop. Za sviežich jasných jesenných večerov ho staval na dvor a ukazoval mi súhvezdia.

„Vidíš? Má tvar M,“ vysvetlil mi.

„Prečo ho pomenovali Cassiopeia, keď má tvar M?“ opýtala som sa. „A čo to znamená?“

„Nemyslím, že to niečo znamená,“ odvetil s úsmevom. Mama vždy tvrdila, že úsmev je na ňom najkrajší, preto sa s ním často vytasil, najmä potom, ako začal plešať. Veď viete, aby odpútal pozornosť od hlavy. „Teda môže znamenať čokoľvek. Čo tak mimoriadna? Alebo mámivá? Či múdra?“ Položil mi ruky na plecía, a ja som žmúrila cez šošovku na päť hviezd jagajúcich sa vo vzdialenosti viac než päťdesiat svetelných rokov od miesta, na ktorom sme stáli. Na líci som cítila otcov dych, teplý a vlhký v chladnom jesennom vzduchu. Bol celkom blízko, súhvezdie Cassiopeia nekonečne vzdialené.

Teraz sa mi tie hviezdy zdajú oveľa bližšie. Bližšie než tristo tisíc triliónov kilometrov, čo nás delia. Tak blízko, že sa ich môžem dotknúť a ony sa môžu dotknúť mňa. Sú tak blízko, ako bol vtedy otcov dych.

To znie šialene. Som šialená? Potratila som rozum? Človeka môžete nazvať šialencom, len ak sa dá porovnať s niekým normálnym. Ako dobro so zlom. Keby bolo všetko dobré, nič by nemohlo byť dobré.

Páni. To znie... šialene.

Šialenstvo: nová normálnosť.

Myslím, že sa môžem pokladať za šialenú, lebo sa mám s kým porovnať: so sebou samou. Nie s tou, ktorá sa v tej chvíli trasie hlboko v horách, taká vydesená, až sa bojí vystrčiť hlavu zo spacieho vaku. Nie s touto Cassie. Nie, mám na mysli Cassie pred Príchodom, predtým ako Tí druhí zaparkovali svoje mimozemské rite vysoko na obežnej dráhe. Dvanásťročná dievča, ktoré najväčšmi trápil nos pokropený drobnými pehami, nepoddajné kučeravé vlasy, a milý chlapec, s ktorým sa stretávala každý deň, no bola preňho vzduch. Cassie, ktorá sa vyrovnávala s bolestným faktom, že je iba priemerná. Priemerný výzor. Priemerné známky. Priemerná v športoch ako karate či fut-

bal. Mimoriadne bolo na mne iba čudné meno – Cassie ako Cassiopeia, čo, mimochodom, nik netušil – a schopnosť dotknúť sa nosa špičkou jazyka, no aj tá schopnosť prestala byť príťažlivá, skôr než som stihla postúpiť na strednú.

Zrejme som šialená podľa kritérií niekdajšej Cassie.

Ona je určite šialená podľa mojich. Občas na ňu vrieskam, teda na tú dvanásťročnú Cassie, som sklúčená z jej vlasov, príšerného mena či jednoducho z toho, že sa má dobre. „Čo robíš?“ ziapem na ňu. „Neuvedomuješ si, čo ťa čaká?“

Nie je to však spravodlivé. Ide o to, že som si nič neuvedomovala, nemohla som tušiť, čo je šťastie, ani prečo mi tak chýba, a ak mám byť úprimná, oveľa väčšmi ako ktokoľvek iný. Keď plačem – keď si dovoľm plakať –, plačem za ňou. Neplačem za sebou. Plačem za Cassie, ktorá už neexistuje.

A uvažujem, čo by si o mne pomyslela tá Cassie.

O Cassie, ktorá vraždí.

3

URČITE NEBOL oveľa starší odo mňa. Mohol mať osemnásť. Možno devätnásť. No, doparoma, pokojne mohol mať aj sedemstodevätnásť. Ani po piatich mesiacoch som si nie istá, či Štvrtá vlna pochádza od ľudí, je nejaký hybrid a či ju dokonca nemajú na svedomí Tí druhí, hoci sa mi prieči pomyslenie, že Tí druhí vyzerajú celkom ako my a takisto ako my krvácajú. Radšej sa držím predstavy, že Tí druhí sú... skrátka tí druhí.

Vybrala som sa na zvyčajný týždenný lúpežný výpad za vodu. Neďaleko môjho tábora tečie potok, ale je, bohužiaľ, znečistený, buď od chemikálií alebo kanalizácie, či nebudaj od mŕtvol hore prúdom. Alebo otrávený. Zamedzenie prístupu k nezávadnej vode by bol vynikajúci spôsob, ako nás rýchlo vyhladiť.

Ako som spomínala, raz týždenne si prehodím cez plece spoľahlivú M16 a vyjdem z lesa na výpadovku. Tri kilometre na juh, tesne za výjazdom číslo 175 je niekoľko benzínových púmp s rýchlym

občerstvením. Naložím si do batoha toľko fliaš vody, koľko uvládnem, čo nie je veľa, lebo sú ťažké, a čo najrýchlejšie, skôr než sa celkom zotmie, vrátim sa na výpadovku a do relatívneho bezpečia lesa. Za súmraku je pohyb vonku najbezpečnejší. Za súmraku som ani raz nevidela bezpilotné lietadlá, ktorým hovoríme trúdy. Tri či štyri razy som ich zazrela cez deň a častejšie v noci, ale za súmraku zatiaľ ani jedno.

Len čo som vkĺzla cez rozbitý vchod do obchodu, vedela som, že niečo nie je v poriadku. Napohľad sa nič nezmenilo – obchod vyzeral presne ako pred týždňom: tie isté steny postriekané nápismi, prevrátené police, na dlážke prázdne škatule a zosušnený potkaní trus, vypáčené pokladnice a vyrabované chladiace boxy na pivo. Bol tam rovnaký odporne zapáchajúci neporiadok, ktorým som sa posledný mesiac týždeň čo týždeň brodila do skladu za chladiacimi boxmi. Nepochopím, prečo sa ľudia ulakomili na pivo, sladené sytené nápoje, hotovosť v pokladniciach a trezoroch či zvitky lotériových lístkov, ale nechali tam dve palety s pitnou vodou. Čo si mysleli? *Nastala apokalypsa po vpáde mimozemšťanov! Rýchlo berme pivo!*

Taká istá spúšť, ten istý pach po potkanoch a hnijúcich potravinách, ten istý zvrátený prach v matnom svetle prenikajúcom cez špinavé okná, všetky rozhádzané predmety na svojom mieste.

Napriek tomu sa tam niečo zmenilo.

Stála som na hrbě črepín tesne za dverami. Nevidela som to. Nepočula. Neudrelo mi to do nosa ani som to necítila. Ale vedela som.

Niečo sa zmenilo.

Ľudia prestali byť lovcami veľmi dávno. Uplynulo najmenej tisíc rokov. Ale hlboko v génoch si uchovali dávnu skúsenosť: ostražitosť gazely, inštinkt antilopy. Vo vetre zašumí tráva. Medzi stromami sa mihne tieň. A tichý hlas zašepká: *Pst, už je blízko. Blízko.*

Nespomínam si, ako som si strhla z pleca zbraň. Jednu minútu mi visela na chrbte, a druhú som ju zvierala v rukách so sklonenou hlavou a odistenou poistkou.

Blízko.

Nikdy som z nej nevystrelila na nič väčšie, ako bol králik, aj to len pokusne – aby som sa presvedčila, či sa tá vecička dá použiť tak, aby som si neodstrelila niektorú časť tela. Raz som vystrelila ponad svor-

ku zdivočených psov, čo sa priveľmi zaujímalí o môj tábor. Druhý raz takmer priamo hore, keď som zbadala malú ligotavú zelenú bodku ich materskej lode nehlučne plávajúcej po oblohe na pozadí Mliečnej cesty. Dobré, priznávam, bola to hlúposť. Mohla som rovno postaviť pútač s obrovskou šípkou smerujúcou priamo na svoju hlavu a nápisom: HÉJ – SOM TU!

Po skúsenosti s králikom – výstrel roztrhal úbohé zviera na kusy a premenil ho na neidentifikovateľné čiastočky vnútorností a kostí – som sa vzdala myšlienky použiť zbraň na poľovanie. Dokonca som ani netrénovala streľbu. V tichu, čo zavládlo po vypuknutí Štvrtej vlny, by znela hlasnejšie ako výbuch atómovej bomby.

Napriek tomu som M16 pokladala za svoju najlepšiu spoločníčku. Vždy som ju mala poruke, dokonca aj v noci ležala schovaná v mojom spacom vaku, verná a spoľahlivá. Vo Štvrtej vlne nemôžete mať istotu, že ľudia sú ešte stále ľuďmi. Zato máte istotu, že vaša zbraň ostala zbraňou.

Pst, Cassie. Je blízko.

Mala som odtiaľ zdúchnuť. Ten tichý hlas ma varoval. Ten tichý hlas je starší ako ja. Je starší ako najstarší človek, aký kedy žil.

Mala som poslúchnuť ten hlas.

Namiesto toho som sa započúvala do ticha pustého obchodu, priam som napínala uši. Niečo tam bolo. Odstúpila som o krôčik odo dverí, rozbité sklo mi jemne zachrupčalo pod nohou.

A vtom to Niečo vydalo zvuk, čosi medzi kašľom a stonaním. Ozvalo sa to zo zadnej miestnosti, spoza chladiacich boxov, kde bola moja voda.

V tom okamihu som nepotrebovala radu tichého hlasu, čo mám robiť. Bolo to očividné, nebolo nad tým treba uvažovať. Ujdi!

Ale neušla som.

Pravidlo číslo jeden na prežitie Štvrtej vlny znie: Nikomu nedôveruj. Je jedno, ako vyzerajú. V tom sú Tí druhí náramne prefíkaní – dobre, sú prefíkaní vo všetkom. Je jedno, že vám pripadajú normálni, rozprávajú normálne a robia presne to, čo od nich čakáte. Vari smrť môjho otca nebola dôkazom? Nemôžete mať istotu dokonca ani vtedy, ak je neznámy stará zošúverená pani milšia než vaša prateta Tilly túliaca si mačiatko; nikdy neviete, či nie je jedna z nich a či za tou mačičkou nemá schovanú nabitú štyridsaťpäťku.

Nie je to nepredstaviteľné. A čím dlhšie nad tým uvažujete, tým je to predstaviteľnejšie. Vetchú starenku treba zlikvidovať.

To je najťažší krok, a keby som nad ním rozmýšľala prídlho, musela by som zalieť do spacieho vaku, zazipsovať sa v ňom a pomaly zomrieť od hladu. Ak nemôžete nikomu dôverovať, znamená to doslova nikomu. Je lepšie stavať na to, že teta Tilly je jedna z nich, než riskovať, že ste natrafili na ďalšieho človeka, ktorý prežil.

Je to posrato diabolské.

Vytvára to medzi nami priepasť. Potom je oveľa ľahšie vystopovať a zlikvidovať nás. Štvrtá vlna nás zaháňa do samoty, kde nie je sila v množstve, kde pomaly prichádzame o rozum v opustenosti, strachu a strašnej predtuche neodvratnosti.

Neutiekla som. Nemohla som. Či to bol jeden z nich alebo teta Tilly, musela som si brániť územie. Samota je jediný spôsob ako ostať nažive. To je pravidlo číslo dva.

Šla som za vzlykavým kašľom alebo kašľajúcimi vzlykmi, nazvite si to, ako chcete, až kým som nestála pri dverách do zadnej miestnosti. Zatajujúc dych, na prstoch.

Dvere boli odchýlené, škára taká široká, aby som cez ňu len-len preklzla bokom. Priamo predo mnou plechová polica na stene, napravo dlhá úzka chodba lemovaná chladiacimi boxmi. Zadná časť miestnosti bez okien. Jediné svetlo mi poskytoval chorobne oranžový západ slnka za chrbtom, stále dosť jasný, aby premietal môj tieň na ufúľanú dlážku. Prikrčila som sa; tieň sa prikrčil spolu so mnou.

Nedovidela som za hranu chladiaceho boxu na chodbe. Ale na vzdialenom konci som počula niekoho – alebo niečo – kašľať, stenať a bublavo vzdychať.

Buď je vážne ranený, alebo to iba predstiera, pomyslela som si. Buď potrebuje pomoc, alebo je to pasca.

Tak sa zmenil život na Zemi od Príchodu. Pozostáva z buď, alebo.

Buď je to jeden z nich a vie, že som tu, alebo to nie je jeden z nich a potrebuje pomoc.

V každom prípade musím vstať a zabočiť za roh.

Tak som vstala.

A zabočila som za roh.

LEŽAL TAM ROZVALENÝ, opieral sa o stenu asi tri metre od mňa, dlhé nohy vystreté pred sebou, jednou rukou si stískal brucho. Mal na sebe maskovaciú uniformu a čierne čižmy, bol zafúľaný a leskol sa od krvi. Krv bola všade. Na stene za ním, roztečená na studenom betóne pod ním. Nasiakla mu ňou uniforma, mal ňou zlepené vlasy. V polotme sa jagala temne, čierno ako smola.

V druhej ruke zvieral zbraň a mieril mi ňou na hlavu.

Stála som zrkadlovo proti nemu. Jeho zbraň proti mojej puške. Zohnuté prsty na spúštiach: jeho aj moje.

Jeho namierená zbraň nič nedokazovala. Možno je to skutočne ranený vojak a myslí si, že som jedna z nich.

Alebo aj nie.

„Odhoď zbraň,“ zahrmel na mňa.

Máš ho vidieť!

„Odhoď zbraň!“ skríkol, presnejšie pokúsil sa skríknuť. Slová z neho vychádzali roztrasene a trhane, premiešané s krvou, čo mu vytekalo z útrobov. Na spodnú peru mu vyžblnkol cícerok krvi a rozochvený zavisol na zarastenej brade. Aj zuby sa mu leskli od krvi.

Pokrútila som hlavou. Svetlo mi vychádzalo spoza chrbta a dúfala som, že nevidí, aká som roztrasená, že nezbadá strach v mojich očiach. Pred sebou som nemala posratého králik, čo bol taký sprostý, že v jedno slnečné ráno priskackal do môjho tábora. Bol to človek. Alebo ak nie, vyzeral celkom ako človek.

Na zabíjaní je nepríjemné, že pravdu sa dozviete až po čine.

Oslovil ma tretí raz, nie tak hlasno ako druhý. Znelo to skôr ako prosba.

„Odlož zbraň.“

Ruka, v ktorej držal pušku, sa zachvela. Hlaveň sa mierne sklónila k dlážke. Nie veľmi, no oči sa mi zatiaľ stihli prispôbiť šeru, tak som videla, ako po nej stiekla kvapka krvi.

A potom pustil zbraň.

Spadla mu medzi nohy s prenikavým cvengnutím. Vystrel ku mne prázdnu ruku a otrčil mi dlaň vo výške svojho pleca.

„Dobre,“ povedal so zakrvaveným úškrnom. „Si na rade.“

Pokrútila som hlavou. „Druhú ruku,“ vyzvala som ho. Dúfala som, že môj hlas znie silnejšie, než som sa cítila. Roztriasli sa mi kolená, boleli ma ruky, krútila sa mi hlava. Zároveň som premáhala nutkanie vrhnúť sa naňho. Netušíte, či ste toho schopní, až kým to neurobíte.

„Nemôžem,“ povedal.

„Druhú ruku.“

„Obávam sa, že ak ňou pohnem, vypadnú mi črevá.“

Napravila som si na pleci pažbu pušky. Potila som sa, triasla, snažila sa rozmýšľať. *Buď, alebo, Cassie. Čo si vyberieš? Buď, alebo?*

„Zomieram,“ vyhlásil vecne. Z diaľky jeho oči vyzerali len ako špendlíkové hlavičky odrazeného svetla. „Tak ma buď zabi, alebo mi pomôž. Viem, že si človek...“

„Ako to môžeš vedieť?“ opýtala som sa rýchlo, aby náhodou nestihol zomrieť. Ak je skutočný vojak, možno mi prezradí rozdiel. Bola by to nesmierne užitočná informácia.

„Lebo keby si nebola, už by si ma zastrelila.“ Znova sa usmial, na lícach sa mu prehĺbili jamky, a až vtedy som si uvedomila, aký je mladý. Nanajvýš o niekoľko rokov starší ako ja.

„Chápeš?“ opýtal sa potichu. „Podľa toho to poznáš aj ty.“

„Čo mám poznať?“ Oči sa mi začali naplňať slzami. Jeho telo sa mi pomrvalo v zornom poli ako odraz v krivom zrkadle. Ale neodvážila som sa pustiť pušku a utrieť si oči.

„Že som človek. Keby som nebol, dávno by som ťa bol zastrelil.“

Jeho slová mali zmysel. Alebo ho mali preto, lebo som si to želala? Možno pustil zbraň, aby som to urobila aj ja, a len čo to urobím, vytiahne druhú zbraň, čo má schovanú pod maskáčmi, a náboj z nej sa zvíťá s mojím mozgom.

Tak sa k nám správajú Tí druhí. Bez dôvery sa nemôžete s nikým spojiť a bojovať. A bez dôvery niet nádeje.

Ako zbavíte Zem pozemšťanov? Zbavte ich ľudskosti.

„Ukáž mi druhú ruku,“ nástojila som.

„Povedal som...“

„Ukáž mi aj druhú ruku!“ Vtedy sa mi zlomil hlas. Nevedela som sa tomu ubrániť.

Praskli mu nervy. „V tom prípade ma musíš odbachnúť, suka! Skrátka ma zastreľ, a budeš to mať za sebou!“